

5 Ιανουαρίου 2011

Αγωνιζόμαστε, λειώνουμε, δίνουμε τον εαυτό μας..!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ευλογημένος ο φανείς Θεός ημών..

Μητροπολίτου Προικοννήσου Ιωσήφ

Ποιος δεν ξέρει η δίψα τί βάσανο είναι! Την πείνα εύκολα μπορρί ην ξεγελάσει· να την ξεχάσει. Μα η δίψα ούτε φιμώνεται, μήτε ξεγελιέται, μήτε ξεχνιέται! Τα χείλη φρύγονται, η γλώσσα ξεραίνεται, το στόμα ξεροσταλιάζει...Διψώ!» (Ιωάν. 19: 28), ακούστηκε να λέει ο Σωτήρας πάνω στο Σταυρό. Ούτε «πεινώ», ούτε «πονώ», ούτε «πάσχω». «Διψώ»! Και βρέθηκε χέρι, ένα χέρι που τόχει Αυτός πλασμένο, να Τον ποτίσει στη δίψα Του «όξος μετά χολής μεμιγμένον» (Ματθ. 27: 34) ...

Με διψασμένη ψυχή τρέχουμε οι ταλαίπωροι άνθρωποι στα μονοπάτια της ζωής και ζητάμε, ψάχνουμε, πασκίζουμε κάτι να βρούμε. «Ευτυχία» το λένε το ζητούμενο μερικοί. «Χαρά» καμπόσοι. «Ησυχία» κάποιοι. «Γαλήνη» άλλοι. «Ειρήνη» πολλοί. Αγωνιζόμαστε, λειώνουμε, δίνουμε τον εαυτό μας, δε σταματάμε να τρέχουμε με φρυγμένα τα χείλη! Κι όταν νομίσαμε πως το βρήκαμε το ζητούμενο, πως το ψηλαφήσαμε, το πιάσαμε, το κάμαμε δικό μας. αλλοίμονο! βρεθήκαμε γελασμένοι! Πάλι, λοιπόν, απ' την αρχή τρέξιμο, ξανά κυνηγητό του ποθούμενου, και ξανά με αδειανά χέρια! Αλήθεια, γιατί; [\(περισσότερα...\)](#)